

— Това сж притчи — каза той — и съ тѣхъ друго се разбира. Но казахъ: Той говорѣше за това, което виждаше и което обичаше. Живѣеше между тия, които се трудѣха и страдаха. Тѣхъ познаваше Той. Хубаво, хубаво си направилъ иконата, Недко! Хубаво е тѣй, и тѣй трѣбва да бжде.

— И азъ тѣй ще река, отче — нисичко проговори дѣдо Недко, все загледанъ въ иконата.

И двамата замълчаха. Отвѣнъ се зачуха весели провиквания и звукове на гайда. Дѣдо Недко се обърна и се вслуша, очуденъ.

— Вършачката докараха — каза попъ Стефанъ. — Гледахъ ги и азъ прѣди малко. Радватъ се много нашитѣ селяни. Оставиха я у Вълчана. Тамъ е хорото сега.

— А Вълчанъ дали си е дошълъ?

— Вълчанъ ли? Защо ти е? Трѣбва да си е дошълъ.

— Той е донесълъ вѣнеца тогазъ — радостно каза дѣдо Недко.

Попъ Стефанъ не го разбра.

— Вѣнецъ за новата икона — повтори дѣдо Недко — златенъ вѣнецъ за Исуса. Вълчанъ дохожда съ попъ Доча. Гледаха иконата, взеха мѣрка.

— И вѣнецъ ще има, значи? — очуди се попъ Стефанъ. — Златенъ? Хубаво, много хубаво ще бжде. Азъ ще поприказвамъ тогазъ съ Вълчана.

Стѣмняваше се вече, когато попъ Стефанъ си отиваше къмъ кѣщи. Той вървѣше бавно и тѣй разсѣяно гледаше прѣдъ себе си, че не забѣлѣзваше тия, които го срѣщаха и поздравляваха. Той бѣше изненаданъ и развълнуванъ. Очудваше го не толкозъ промѣната, станала съ иконописеца, не и това, което му бѣше разказалъ. Очудваше го самата икона, тѣй както бѣше я написалъ дѣдо Недко: узрѣлитѣ ниви, срѣдъ тѣхъ Исусъ, добъръ и благославящъ. Тоя образъ продължаваше да